

הכהן גדול שבכללות הוא ראש אלפי ישראל נותן לכאו"א מהמתקשרים בו פך של שמן להאיר נר נשמתו

...ובימים אלו שבין יט"כ וחנוכה י"ל: היונים טמאו כל השמנים שבהיכל והפי' בזה שחכמות היצוניות התגברו, וכידוע מכת המתיונים שהיו אז בין בני, ובעבודה בנפש האדם: ששכל דנה"ב, שכל האנושי אשר בו מתגבר כ"כ עד אשר הוא מטמא כח החב"ד שבנפש, היינו שא"א לו להשיג און פילן (ולהרגיש) ענין והשגה אלקית, בה בשעה שכשמדיינים ע"ד ענין גשמי ה"ה משכיל מבין ומשיג אותו בטוב, אבל סו"ס מוצאים פך אחד של שמן חתום בחותמו של כה"ג וממנו מאירים את המנורה דנר ד' נשמת אדם.

דלכאורה אינו מובן דאחרי ירידה גדולה כזו שנטמאו כל השמנים שבנפשו מה ומי יעלה אותו מבירא עמיקתא זו, ובזה ספרו רז"ל דיד כהן גדול באמצע. דענין כה"ג הוא כמ"ש ברמב"ם בהל' בהמ"ק פ"ה ה"ז: ותפארתו וכבודו שיהי' יושב במקדש כל היום כו' ויהי' ביתו בירושלים - יראה שלם - ואינו זו משם, שבכל אחד בפרט כה"ג הוא נקודת היהדות שבו, יחידה שבנפש שאינה בלעו"ז, ולכן היא תמיד בשלימות, אלא שאפשר שתהי' בכחינת שינה קודם שבא לידי נסיון באמונה וכמ"ש בתניא פי"ט.

והנה לעוררו משנתו גם מקודם שבא לנסיון, הוא ע"י התקשרותו בכה"ג שבכללות, והוא ראש אלפי ישראל שהוא יושב כל היום במקדש ואינו זו משלמות היראה. והוא נותן לכאו"א מהמתקשרים בו פך של שמן שממנו יכול להאיר נר נשמתו אף שטמאו מתחלה את השמנים, אבל צריך לקבוע ימים אלו לא רק להודאה - כח האמונה והודאה בלבד - אלא צ"ל גם הלל (שבת כא, ב) השגה והבנה באלקות, דע את אלקי אביך, שזוהו ענין תורת חסידות חב"ד שיום י"ט כסלו הוא ר"ה שלה, שנמשך גילוי אור פנימיות תורתנו וצריך שיאיר בפנימיות נפשנו.

מוכתב, כ' כסלו ה'תש"ח

אחר התפילה ניגנו ופרצת, עוצו עצה, שיכנה וכו' הרבי עשה עם ידו בחוזק רב ומחא כפיים בחוזק פעם אחת עשה בידו כעין תנועת ביטול (ראו במוחש שזה קשור למשפט וד"ר)

יומן הת' (הרה"ח) יחיאל מאיר שי' הרשקוביץ מימי כ"ב-כ"ח כסלו ה'תשמ"ו - כקביעות ימים אלו ובקשר עם ה'טראסק' בתקופה זו בקשר עם מלאות תקופת שלושים שנה ל'דידן נצח"

יום ה', כ"ב כסלו

בבוקר בעת קריאת התורה ניגש יהודי פולישער חסיד אל אד"ש, ואמר לאד"ש שכעת הוא קם משבעה ל"ע וקיבל מכתב מאד"ש. אד"ש ענה לו: המקום ינחם אותך וכו'. אמר לאד"ש שיברך אותו, ענה לו אד"ש: בתוך כלל ישראל. הוא בירך את אד"ש, אד"ש: בתוך כלל ישראל.

כ"ק אד"ש היה היום באוהל. בצאתו לאוהל כשנתן מטבע לצדקה לילד, הילד אמר תודה רבה, אד"ש ענה: (באנגלית) בבקשה.

תפילות מנחה וערבית בזאל למעלה.

בשעה 8:00 התקיימה יחידות לאורחים, ברי המצוה וחתנים. היחידות נגמרה בשעה 9:15 לערך, ומיד נסע לביתו. ביחידות דיבר עם רא"ד הלפרין (עורך כפ"ח) כדקה.

ש"ק פרשת וישב, כ"ד כסלו, מבה"ח טבת
התוועדות.

(בקצרה) שיחה ראשונה - הפרשה החסידית, תו"א פר' וישב שמביא שם אדה"ז שנצחון המכבים היה בכ"ד כסלו וגם פך השמן היה בכ"ה כסלו, וברמב"ם מובא שהכל היה בכ"ה כסלו, הסביר ע"פ פנימיות הענינים וכו'.

שיחה שניה - פרשת וישב, המילה וישב מורה על מנוחה,

והרי כל הפרשה מדברת על היפך המנוחה. הסביר שהמילה וישב הולך על אח"כ שכתוב שיעקב היה 18 שנה במצרים והם היו השנים הטובות שלו, שהיה לו מנוחה בגלות וכו'. אחרי זה דיבר קצת שלא צריך ללמוד מיעקב שהצליחו לפתותו מלבקש את הגאולה, אלא אנחנו צריכים לבקש את הגאולה, לא צריכים את הרכוש גדול (הרבי צעק בקול רם) דאלאי גלות וכו'. לאחר השיחה הרבי הורה לאחד לומר לחיים.

מאמר כעין שיחה ד"ה וישב יעקב וגו'.

שיחה שלישית - ברש"י, שאותה השאלה דשבוע שעבר ישנה ג"כ ברש"י דפרשתנו, בנוגע יד דורח רש"י מביא כנגד 4 ידות שמעל עכן, למה צריך לספר בגנות דורח. והסביר את הרש"י דשבוע שעבר. זהר. רמב"ם בנוגע למשקולות, שמי שיש לו משקולות מזוייפים כאילו כופר ביציאת מצרים והסביר מה הקשר בין יציאת מצרים למשקולות. בסוף השיחה ביקש שיבואו לקחת כוריות מי שצריך לקבל משקה.

נתן בבוקר לאחד עבור דינר לטובת יהודי רוסיה. נתן לרא"ל קפלן מצפת (הוא נוסע לרוסיה). נתן לר"א שמטוב עבור דינר של גן ישראל. נתן להריל"ג עבור דינר דבית חב"ד של בנו במדינת קרוליינה. כולם הכריזו על מקום הדינר וכדו'. התחיל ניעט ניעט.

<< המשך בעמוד הבא >>

ת ג ת ת

שיחות, אגרות ויומנים
בעניני דיומא

גליון קלט

יו"ל לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
צוקללה"ה נבג"מ זי"ע

ועש"ק פ' וישב, ה'תשע"ז

מאה וארבע עשרה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר
יוצא לאור עלידי

והתלמידים השלוחים
שיבות תומכיתמימים ליובאוויטש באה"ק

להצטרפות לרשימת תפוצה:
BeitChayeinu@gmail.com
להקדשות: +972-7-95742151

עבודתו של רשב"י

ועד"ז מצינו אצל רשב"י: מחד גיסא - "תורתו אומנתו", ועד שנטמן במערה י"ג שנה ועסק בלימוד התורה, וביחד עם זה, פעל גם בעולם, כמסופר בגמרא שמיד לאחרי צאתו מן המערה, אמר, "איכא מילתא דבעי לתקוני כו".

ולהעיר, שאף שאין הלכה כרשב"י, הרי, בעמדתו בסמיכות ל"ט כסלו, ר"ה לתורת החסידות, פנימיות התורה (עניניו של רשב"י) - יש להדגיש דרכו ועבודתו של רשב"י.

וההוראה מדה בעבודתו כאו"א - שצריך לעסוק בשני הענינים גם יחד, הן בעבודה עם עצמו, החל מקביעות עתים לתורה, נגלה דתורה ופנימיות התורה, והן בעבודה עם הוולת, שהוא גם תוכן הענין ד"פרו ורבו" ברוחניות, שכל יהודי צריך לעשות עוד יהודי, וכל חסיד צריך לעשות עוד חסיד (כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), וכאמור, אין סתירה ביניהם כלל, שהרי, הציווי על שניהם הוא באותו שו"ע.

לזכות

החתן הרה"ת מאיר מרדכי שלמה והכלה מרת חנה שיחיו נקי לרגל נישואיהם בשעטו"מ כ"ב כסלו ה'תשע"ז נדפס ע"י ולזכות הוריהם שיחיו

לזכות

החייל בצבאות השם לוי יצחק שיח"י לרגל הולדתו בשעטו"מ יום הבהיר י"ד כסלו ה'תשע"ז נדפס ע"י ולזכות הוריו הרה"ת נחום וזוגתו מרת חנה שיחיו גולדשמיד משלוחי כ"ק אדמו"ר בנתניה שיזכו לגדלו לתורה חופה ומעשים טובים מתוך הרחבה בגו"ר

ההתוועדות נסתיימה רבע שעה אחרי השקיעה. בעת ניגון הנרות הללו (הדלקת החנוכיה) הרבי הביט בדומיה על הנרות.

כשאד"ש נסע לביתו נסעו אחריו 12 מכוניות כשעליהן חנוכיות, הם נסעו עד בית אד"ש. ליד ביתו שהה 10 דקות במכוניתו ודיבר עם הרי"ק.

מהלך המשפט

יום ג', כ' כסלו - אמש היתה רק הפתיחה והיום החלו הדיונים. בבוקר ניסה העו"ד של הצד שכנגד לדחות את המשפט בשבוע בטענה שלא הספיק להכין, והשופט לא הסכים. העו"ד שלהם ניסה להוציא את הרשד"ב לזין שנכח באולם בטענה שהוא עד, אך השופט אמר שיכול להישאר. היום דיבר הרי"ק קרינסקי בתור עד. בבוקר הוא דיבר על מושגים כלליים כגון מה זה ליובאוויטש, רבי וכדו'. אחה"צ הוא הקריא כל מיני אגרות ומכתבים בנוגע למעמד, תורה, אגודת"ח ועוד.

[זה שהוריד את הזקן להר"פ קארף בשנת תשמ"ג היה אחה"צ באולם המשפט, לאחר הדיון ראוהו משוחח עם "ההוא"].

יום ד', כ"א כסלו - בבוקר ואחה"צ דיבר הרי"ק קרינסקי שהקריא אגרות ומכתבים.

יום ה', כ"ב כסלו - היום דיבר בתור מומחה [עבור הצד שלנו], פרופ' ג'ייקובס מאנגליה (יהודי בעל ידיעות רחבות בקבלה, תלמוד וחסידות אבל לדאבוננו עדיין לא מתנהג לפי המובא בספרים אלו), הוא דיבר יפה על חב"ד, רבי וספריה, הוא הביא הוכחות שהספריה היא לא רכוש פרטי של הרבי הריי"צ, והמשיך בהרצאתו ג"כ אחה"צ.

אחריו דיבר הרי"ק קרינסקי כחצי שעה.

יום ו', כ"ג כסלו - היום דיברו הרי"ק קרינסקי ור' יצחק וילהלם (ספרן ספריית אדמו"ר מוהריי"צ) הוא הביא הוכחות שהספריה אכן פעלה אחרי שנת תש"י.

כל יום מגיעים לאולם המשפט שתי משמרות של 1000 איש כל אחד, התחילו לחלק כרטיסים מפני ריבוי הבאים, באולם המשפט יש מקום רק 100 איש.

בשבוע הבא ידברו [עבורנו] ר' זלמן פויזנר, מר אלי ויזל (חוקר השואה) ועוד. אחרי זה ידברו הצד שכנגד. כמובן שכל הזמן העו"ד שלו מתקיפים בשאלות את העדים שלנו וב"ה הם עונים כהלכה.

פרוטקול ממהלך המשפט מסתמא יצא אחרי שיגמר המשפט בנצחוננו המוחלט.

המשך חדשות בית חיינו

יום א', כ"ה כסלו

לאחר קריאת התורה נכנס ר' לייבל קפלן מצפת עם עוד אחד לכ"ק אד"ש ושהו שם זמן מה (הוא נוסע כעת לרוסיה).

כ"ק אד"ש היה היום באוהל. בצאתו לאוהל חילק כסף לצדקה גם על יד המכוננית, קרא לילדים לקחת מטבע.

לפני תפילת מנחה כשנתן לילדים כסף לצדקה בהלל למעלה, אשה אחת נתנה לאד"ש גליון נייר של שער ועמודים ראשונים של ספר התניא (כנראה שיצא כעת ממכש הדפוס),

אד"ש נתן לה מטבע לשים בקופה, ונכנס עם הדף הנ"ל לתפילה.

תפילת מנחה התקיימה בביהכ"נ למטה, בעת הדלקת החנוכיה הביט בדומיה, לאח"ז התפללו תפילת ערבית.

יום ב', כ"ו כסלו

כ"ק אד"ש היה היום באוהל.

התפללו מנחה וערבית ברצף, לאח"ז הדלקת החנוכיה (לא כמו אמש שקודם היה מנחה, הדלקה ואח"ז ערבית. כי כך הורה כעת הריל"ג, אמש הוא היה בשרלוט, קרולינה אצל בנו). לקראת סוף הניגון נרות הללו סימן פעם אחת להגברת השירה.

יום ג', כ"ז כסלו

כ"ק אד"ש היה היום באוהל. התפילות והדלקת החנוכיה וכו' כמו אמש יום ב'.

יום ד', כ"ח כסלו

בשעה 1:30 בצהריים נערך כינוס ילדים וזקנים ב770, היתה להם תוכנית משותפת. כל 770 היה מלא מפה לפה. גם בעזרת נשים (שבצד צפון) עמדו ילדים, הכינו בימה לאד"ש כמו בתשרי. אד"ש ירד בשעה 3:15 לתפילת מנחה. בעת הניגון הנרות הללו עשה עם ידו בהתאם לניגון. אמרו י"ב פסוקים, בעת השירה "ווי וואנט משיח נאו" מחא כפיים בחוזק. אחרי השיחות אד"ש ירד מהבימה ונטל ידיו 4 פעמים לסירוגין. תפילת ערבית, אחר התפילה ניגנו ופרצת, עוצו עצה, שיבנה וכו', הרבי עשה עם ידו בחוזק רב ומחא כפיים בחוזק, פעם אחת עשה בידו כעין תנועת ביטול (ראו במוחש שזה קשור למשפט וד"ל).

במיוחד יש לעורר על הענין שהזמן גרמא "מבצע חנוכה"

יש להשתדל שכלל מקום ומקום שדרים יהודים ידליקו נרות חנוכה - הן במקום מרכזי, באופן ד"פירסומי ניסא", והן בביתו של כאו"א מישראל, ומה טוב - להכריז שלא יוצאים י"ח בהדלקה הפומבית, אלא כאו"א צריך להדליק נרות חנוכה בביתו". ובזה נכלל גם התוכן הפנימי שהדלקת נר חנוכה - להאיר את נפשו וביתו של כאו"א מישראל ב"נר מצוה ותורה אור". עד ל"שמן" שבתורה, רזין דרזין שבתורה, ולהעיר גם "בחוק", ע"ז שמעמיד "פנס" ברה"ר, ובדרך ממילא מתקבצים בני רה"ר למקום האור.

וכל זה - באופן ד"מוסיף והולך. מעלין בקודש, ובאופן שההנהגה ד"מהדרין מן המהדרין" בזמן הש"ס - נעשה "מנהג פשוט אצל כאו"א מישראל, כפס"ד הרמ"א", אשר, "בני ישראל יוצאים ביד רמ"א" (כידוע הפתגם ע"ד הצחות").

אלו שזכו ללמוד תורת החסידות באופן "שהוסיף לו אביו" משום שנולדו להורים זקנים הנמנים על דגל החסידים עילוי זה צריך להתבטא בכל פרטי חייהם

מעצמו וראו

כאשר כ"ד כסלו חל בשבת

יודעים ב' הדעות בנוגע לגדר ימי חנוכה, האם קבעו אותם רק להלל ולהודאה ולא למשתה ושמחה, או שקביעתם היא גם למשתה ושמחה, כדמשמע מלשון הרמב"ם ("שמנות ימים האלו שתחלתן ליל חמשה ועשרים בכסלו ימי שמחה והלל").

ומבואר במ"א, שהפולגתא בזה תלוי בטעם קביעת ימי חנוכה: באם הקביעות דימי חנוכה היתה (בעיקר) על נס הנרות, ענין רוחני - גם חגיגת ה'ו"ט היא ע"י הלל והודאה לה' (ענין רוחני); משא"כ לדעת הרמב"ם שימי חנוכה נקבעו גם על ישועת ישראל, והצלחה, הצלה גופנית - לכן תקנו חכמים שימי חנוכה יהיו לא רק "ימי הלל" לנס הנרות, אלא גם ימי ששון ושמחה (שמחה גשמית) להצלה גופנית.

ועפ"ז יש לומר, שבקביעות שנה זו, כאשר כ"ד כסלו (יום הנצחון וההצלה) חל בשבת - צריכה השמחה להיות גם בכ"ד: כשכ"ד כסלו חל בחול, יש ביום זה עדיין רושם מהמלחמה בהרע, וכל המתאבק בו - ובמילא אין עדיין מקום לשמחה; משא"כ כאשר כ"ד כסלו חל בשבת, שאו הנצחון הוא באופן שאין שום רושם וכו' - יש לומר, שגם בכ"ד תהי' שמחה.

כאשר יהודי מתבונן שהוא בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, וכידוע תורת הבעש"ט שאהבת הקב"ה לכאו"א מישראל היא בדוגמת אהבת הורים זקנים לבנם יחידם שנולד להם לעת זקנתם - הרי זה פועל אצלו עילוי גדול ביותר, כי "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם".

ועל זה אומרים ליהודי שהעילוי שלו לגבי בני האדם צריך להתבטא לא רק בענינים שבהם נבדל הוא משאר בני האדם (בדוגמת "כתונת הפסים" . . "שהוסיף לו אביו יותר על אחיו"), אלא העילוי שלו צריך להתבטא גם באותם ענינים שבהם שוה הוא (לכאורה) עם שאר בני האדם, היינו, שנם בענינים אלו יהי' ניכר העילוי שלו - ונפלינו אני ועמך מכל האדם אשר על פני האדמה".

וע"ד מ"ש הרמב"ם (הלי' דעות רפ"ד) "כשם שהחכם ניכר בחכמתו ובדעותיו והוא מובדל בהם משאר העם, כך צריך שיהי' ניכר במעשיו במאכלו ובמשקוהו כו'".

ועד"ז מובן בנוגע לאלו שזכו ללמוד תורת החסידות, היינו, שזכו לזה ללא כל עבודה ויגיעה, אלא באופן "שהוסיף לו אביו", משום שנולדו להורים זקנים הנמנים על דגל החסידים, ולכן שלחו אותם ללמוד בשיבת תומכי חמימים, ועי"ז זכו ללמוד תורת החסידות [מבלי הבט אם למדו הרבה, ע"ד המיצוע, או מעט, או שלמדו רק כדי לצאת י"ח כו'] - הנה עילוי זה צריך להתבטא בכל פרטי חייהם (לא רק בעת לימוד החסידות), גם באותם ענינים שבהם שוים הם (לכאורה) עם אלו שעדיין לא זכו ללמוד חסידות כו'.

והוראה הנ"ל נלמדת מהאמור לעיל בנוגע ליוסף [ע"ד המובא בתניא (ספי"ב) "כמ"ש בזהר ללמדו מיוסף עם אחיו"] ש"כתונת הפסים" "שהוסיף לו אביו" פעלה עילוי גם ב"כתנתו" ("חלוק"), היינו, אע"פ שמדובר אודות חלוק הסמוך לבשרו, היינו, שאין זה בגד שנעשה לתפארת כו' (כמובא בפרש"י בש"ס "חלוק" הוא בגד הסמוך לבשר, ואינו לתפארת כו' - ואע"פ שהבן חמש עדיין לא למד זאת, הרי הוא יודע זאת מעצמו כו'), אעפ"כ, גם בזה התבטא העילוי שנוסף אצלו ע"י "כתונת הפסים", ומזה מובנת ההוראה דלעיל.

מהתוועדות ש"פ וישב ה'תשמ"ב

מעורר ע"ד השתדלות ובמדה יוצאה מן הכלל לגמרי ב"הפצת המעינות חוצה" ובמבצע חנוכה

בקשר עם הוידאו מהתוועדות י"ט כסלו ה'תשמ"ב, שהוקרן במלואו לראשונה [ובתוספת כיתוביות וכו'] בימים אלו בישיבות תורת ובריכוזי אנ"ש, באדיבות חברת jem, מובא לפנינו הגהות כ"ק אדמו"ר על "שלשלת היחס" דשנת ה'תשמ"ב, בו מזכירים עניינים שונים שנתדברו גם בהתוועדות זו ובהתוועדות ש"פ וישב שלאחריו.

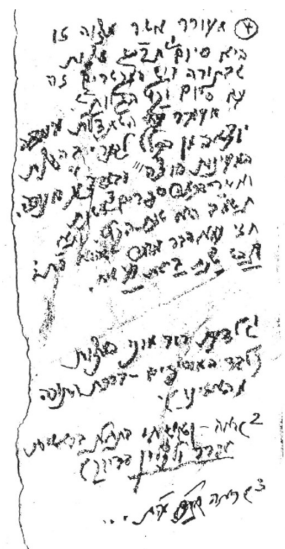
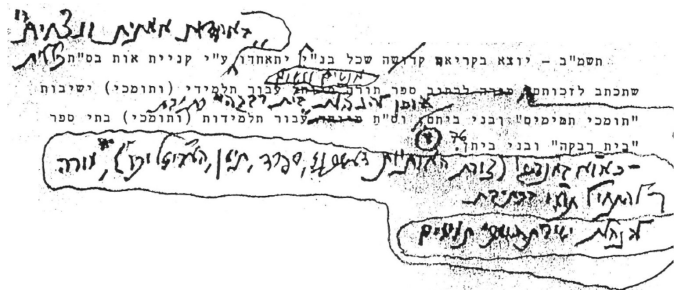
פענוח הכתי"ק:

תשמ"ב - יוצא בקריאה קדושה שכל בני' אנשים ונשים יתאחדו "באחדות אמיתית ונצחית" ע"י קניית אות כס"ת כללית שתכתב לזכותם - כאו"א במנהגו (צורת האותיות דאשכנז, ספרד, תימן, האריות"ל וכו'), מורה

להנהלת ישיבת תומכי תומ"י להתחיל

בכתיבת מורה לכתב ספר תורה עבור תלמידי (ותומכי) ישיבות "תומכי תמימים" ובני ביתם. וכן להנהלת "בית רבקה" כתיבת ס"ת מיוחדת עבור תלמידות (ותומכי) בתי ספר "בית רבקה" ובני ביתן. * כהמשך להגהתו בגליון הקודם, הוסיף כ"ק אדמו"ר עניינים נוספים השייכים לשנת תשמ"ב על דף נפרד, וכן מציין כמה הערות ע"מ להדפיסם בספר:

* מעורר אשר מצוה זו היא סיומ¹ תרי"ג מצות שבתורה ויש המקשרים זה עם סיומ וקץ הגלות². מעורר ע"ד השתדלות ובמדה יוצאה מן הכלל לגמרי ב"הפצת המעינות חוצה" ובמבצע חנוכה. ואשר בכמה ספרים³ שנת תשמ"ב היא שנת הקץ. ותא חזי עמא דבר אומר שהוא ר"ת: תהי' שנת ביאת משיח.

לזכות החיילת בצבאות השם רבקה אידא שתחי' לרגל הולדתה בשעטו"מ ח"י כסלו ה'תשע"ז נדפס ע"י ולזכות הוריה הרה"ת הרצל וזוגתו מרת שירה שיחיו קוסאשוילי שיזכו לגדלה לתורה חופה ומעשים טובים מתוך הרחבה בגו"ר

(1) לדעת רוב מוני המצות (לבד המוספים - ברכת התורה מהאיוני).

(2) ראה - בן איש חי בתחלת בראשית (לברר ולציין בדיוק)

(3) ראה חת"ס עה"ת...

חידוש בקביעות שנה זו מתבטא בכללות החנוכה

כל עניני התורה, כללות ופרטות נאמרו - ויש לומר, שהחידוש בערב חנוכה בקביעות שנה זו (נצחון המלחמה בכ"ד כסלו שחל בשבת, שישנם ב' המעלות, הן הבירור ע"י מלחמה והן גילוי הקדושה מלמעלה, מתבטא בכללות ענין החנוכה - שנקבעו בנרות חנוכה מצד אחד נרות חנוכה "קודש הם" (ואין לנו רשות להשתמש בהן) וישנם הגבלות עם מה אפשר להשתמש לשמנים ופתילות וכו' מצד קדושת וכבוד הנרות.

לאידך גיסא "מצוה להניחה על פתח ביתו מבחוץ", כדי להאיר גם את החוץ, ושיעור הזמן בזה הוא - "משתקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק כו' ועד כמה כו' עד דכליא ריגלא דתרמודאי", שגם העוברים ושבים הנמצאים בשוק יראו הנרות (לפירסומא ניסא), כולל גם הפירוש בזה שנרות חנוכה פועלים "כליא", ביטול וכליון בה"תרמודאי", המורדים בהקב"ה (תרמודאותיות מורדת), שנמצאים ברשות הרבים, טורי דפרודא.

לזכות

החתן הרה"ת יהודה זונדל והכלה מרת אסתר באשא שיחי בק רגל נישואיהם בשעט"מ אור לכ"ו כסלו - נר שני חנוכה - ה'תשע"ז
נדפס ע"י ולזכות הורי החתן הרה"ת יצחק וזוגתו מרת שרה שיחי בק

לזכות

החתן הרה"ת שניאור זלמן והכלה מרת חיה מושקא שיחי בלוי רגל נישואיהם בשעט"מ כ"ב כסלו ה'תשע"ז
נדפס ע"י ולזכות הוריהם שיחי

יהודי צריך ללמוד מהנהגתו של יעקב, "ביקש יעקב לישב בשלוה"

כל זמן שעדיין לא בא משיח צדקנו, צריך יהודי לבקש שיבוא משיח צדקנו! ולא עוד, אלא שצריך לתבוע אודות הגאולה!

והנה, לאחרי כל האמור לעיל - צריך יהודי ללמוד מהנהגתו של יעקב, "ביקש יעקב לישב בשלוה", ועד"ז טענת בני"י ולואי שנצא בעצמנו . . הוציאנו היום ואיני מבקש כלום" (שהרי גם קס"ד בתורה הו"ע של הוראה), ובמילא, כל זמן שעדיין לא בא משיח צדקנו - צריך יהודי לבקש שיבוא משיח צדקנו! ולא עוד, אלא שצריך לתבוע אודות הגאולה - כלשון חז"ל שהובא גם להלכה.

אמנם, עדיין יכול לבוא ה"קלוגינקער", ולטעון: מה יש לך לעשות "שטורעם" שרצונך לישב בשלוה - כבר קדמוך: "ביקש יעקב לישב בשלוה", ואעפ"כ, לא נתקבלה בקשתו, וכמו כן ביקשו בני"י ולואי שנצא בעצמנו . . הוציאנו היום ואיני מבקש כלום", ואעפ"כ, עיכובם בגלות עד שהגיע הקץ, ומכיון שכן, מה יש לך לעשות "שטורעם" אודות הגאולה, "לישב בשלוה"?

ואדרבה - טוען ה"קלוגינקער" - טענה מתוך "שטורעם" שרוצים לישב בשלוה, עלולה לעורר רוגז ח"ו, כך שהתוצאה תהי' באופן הפכי ח"ו, ע"ד שהי' אצל יעקב, שלא זו בלבד שלא נתקיימה בקשתו, אלא אדרבה - "קפץ עליו רוגזו של יוסף", כפי שממשיך רש"י: "אומר הקב"ה לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעולם הבא אלא שמבקשים לישב בשלוה בעולם הזה!"
על כך משיב יהודי ל"קלוגינקער":

וכי חושב אתה שיש איזה חידוש בדבריך? ... בודאי ידוע לך שגם אנכי יודע שכאשר "ביקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף", וכמו כן יודע אנכי שכאשר בני"י טענו "הוציאנו היום ואיני מבקש כלום", לא הועילה להם טענה זו, ועיכובם בגלות זמן נוסף - התורה סיפרה לי כל זה, כך שאין בדבריך שום חידוש שלא העליתי על דעתי מקודם לכן! ומכיון שבכל זאת מבקש אנכי מתוך "שטורעם" אודות הגאולה (כהוראת התורה) - בודאי יש לי סיבה כבדת-משקל!

אילו לא היתה התורה מספרת כל זה, והייתי שומע זאת ממך - ממשיך היהודי בתשובתו ל"קלוגינקער" - יתכן שהי' מקום להתפעל מטענתך; ואכן, משום זה הקדימה התורה לספר זאת, כדי שלא תבוא אתה לגלות חידוש שלא הי' ידוע מקודם לכן. ולגופו של ענין:

מה שלא נתקיימה בקשתו של יעקב שתייה הגאולה בזמנו - הרי זה מפני שהקב"ה רצה שהגאולה תהי' באופן נעלה יותר באין-ערוך, ובמילא, צריך להיות צער הגלות עוד יותר מאשר עשרים שנות גלות בבית לכן.

וכמו כן בנוגע לגלות מצרים, שלא נתקיימה בקשתם "ולואי שנצא בעצמנו", מבלי ה"רכוש גדול" - דמכיון שרצה הקב"ה ש"יצאו ברכוש גדול", הוכרח לעכבם זמן נוסף.

אמנם, לאחרי שנתארך הגלות ביותר וביותר עד לימינו אלו - הרי בודאי ובודאי שיכולה להיות ככר הגאולה באופן הכי נעלה ("לפום צערא אגרא"), ובודאי שישנו כבר ה"רכוש גדול" בתכלית השלימית! ומכיון שכן, צועקים בני"י "עד מתי" ... "דאלאי גלות" ...!

בדורות הקודמים - האָט מען געקענט איינשמעסן דעם עלטער עלטער זיידן" שכדאי להתעכב עוד מעט בגלות כדי שיהי' "וישב" בתכלית השלימות, או כדי ש"ואחרי כן יצאו ברכוש גדול"; אבל אנו, שנולדנו לאחרי שנדפס ב"סידור" את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום", ולאחרי שנפסק בספרי הלכה שיש לדרוש ולתבוע על הגאולה (כנ"ל) - "מיר וועלך זיך ניט לאָזן איינשמעסן" ... ומכיון שכן, נמשיך לדרוש ולתבוע על הגאולה מתוך עקשנות - "עם קשה עורף" למעליותא.

ןלהעיר מהפתגם הידוע: "כשאבא קורא הערט זיך ניט קיץ קללות", ובמכ"ש וק"ו: אפילו "עשו" כפי שהוא בתורה ("יעקב ועשו האמורים בפרשה") הו"ע של קדושה, ועאכו"כ כשמדובר אודות בני"י,

ולא זו בלבד שענין זה אינו מעורר רוגז וקפידא ח"ו, אלא אדרבה: עי"ז שמבקשים ותובעים אודות הגאולה - מקרבים וממהרים ופועלים אה הגאולה בפיעל ממש, כדברי החיד"א בפירוש הברכה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום", ש"כי" הו"ע של נתינת טעם, היינו, ש"יש לנו הקיווי, ובשכר הקיווי כדאי שתאלנו!"

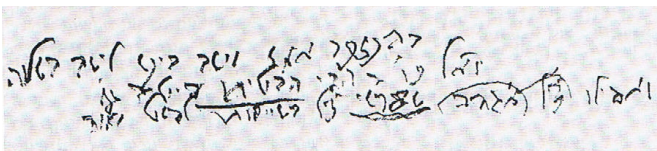
ובאופן ד"ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים": "ותחזינה עינינו" - עיני בשר, "בשוכך לציון" - "ציון" כפשוטו, לא רק בחי' ציון ברוחניות, עצם הנשמה, שהיא בבחי' ציון וסימן ("אנא סימנא בעלמא"), כי אם בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים.

משיחת ש"פ 9 וישב ה'תשמ"ט, תקופת המשפט

אפילו אנדה שבפרש"י צ"ל בשייכות לפשט

לפנינו "צעטיל" שהוציא כ"ק אדמו"ר עבור ר' יוסף וואלדמאן ע"ה, מערש"ק וישב ה'תשד"מ, בו מציינ לו כ"ק אדמו"ר - כפי שהי' הסדר באותם השנים - על איזה רש"י ידובר בהתוועדות השבת (לפרטי הביאור ראה רשימת השיחה בספר תו"מ התוועדויות תשד"מ ח"ב).

פענוח הכתי"ק:

בהנזכר מאז וישב ביקש לישב בשלוה וא"ל כו' - הרי הבטיחו היטב גו' ואפילו אנדה שבפרש"י צ"ל בשייכות לפשט ועוד.